

je sicer, da odrasli ljudje na kmetih nimajo vselej dovolj časa, da bi dostojno poskrbeli za snago po hiši in zunaj hiše. Gotove čase imajo res preobilo dela.

Zato pa vi, otroci, poskrbite za snago pri hiši. Metla bodi vaša prijateljica, in z brisačo pa z omelom ne smete biti skregani.

Vaše dobre mamice, pa tudi vaši očetje vam bodo znabiti včasih rekli: »Pusti, pusti, kaj boš vedno drgnila in praskala?! Saj je dobro!«

Te besede morate pa prav razumeti. Starši vam ne branijo snažiti in pometati. Samo pohvalijo vas. Vi pa glejte, da boste te hvale vsak dan bolj vredni.

Zapomnite si: Vaš ponos je in mora biti snaga v hiši in okrog hiše. Vaša sramota pa je nesnažnost na vašem domu. Vaš vzor pa bodi Krasnikova Minka!

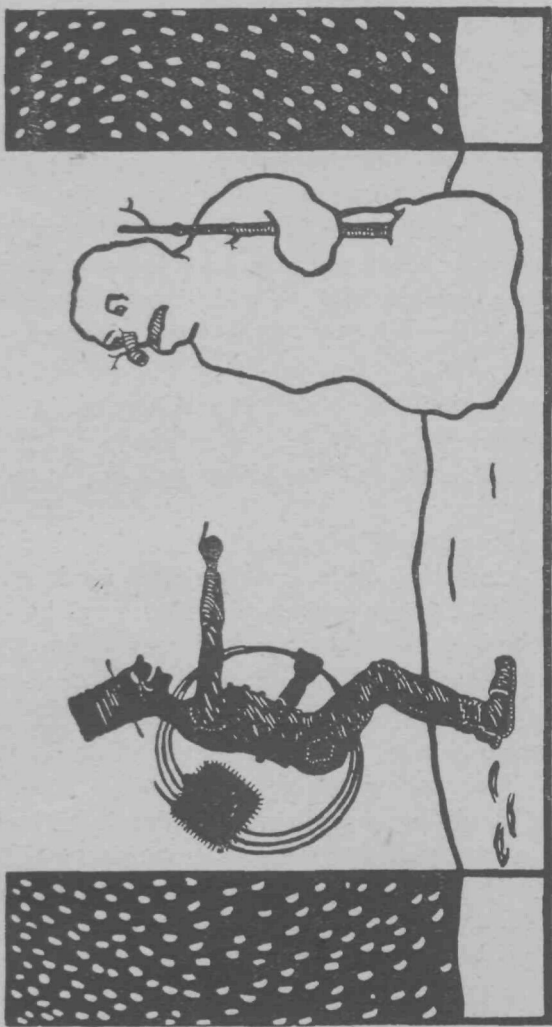

Jož. V a n d o t :

Zgodba o belem in črnem.

Saj nismo hoteli verjeti. Kar z glavami smo majali, pa nismo hoteli verjeti. Toda dimnikar Tomaž je rekel, da se je vse resnično tako zgodilo, kakor nam je ravnokar povedal. No, nam se je pa le čudno zdelo, tako čudno in res neverjetno. — »Ti prebiti otroci!« je naposled zarentačil dimnikar Tomaž, da smo se kar prestrašili. »Ali mi boste verjeli? Ha, ali mi boste verjeli?«

In dimnikar Tomaž je zgrabil svoje črno omelo. Stresel ga je, da so se usule črne saje po tleh. Potem pa je nameril omelo na nas, da bi nas oklestil. Zavreščali smo v svojem strahu in smo se stisnili v kot.

Roke smo dvignili, pa smo zamoledovali: »Oj, nikarte, stric! Saj vam verjamemo, stric! Samo golo resnico ste nam povedali... Lepo vas prosimo, stric — nikarte, nikarte!«

Dimnikar Tomaž se je namuznil. Zvil je spet svoje omelo in ga je vrgel preko rame. Na glavo si je del svoj visoki klobuk. Še enkrat se je ozrl po nas in nam je rekel: »No, ali vam nisem rekel, da mi boste verjeli? Čudna je res tista zgodba. Ali resnična je od začetka do konca. Kar lepo si jo zapomnite, otroci, kar lepo zapomnite! Pa vas bom vprašal drugič, če jo še znate in če verjamete, da se je resnično dogodila. Hm, hm...«

»Oj, verjamemo, stric! Saj verjamemo, striček!« smo vpili vseprek, ker smo se bali črnega omela. Pa je pokimal dimnikar Tomaž, prav prijazno je pokimal in se je muzal. Nato pa je šel iz izbe. Skočili smo k oknu in smo gledali za njim, dokler ni izginil za ovin-
kom. — »Hm, pa če je resnična tista zgodba?« smo pričeli spet dvomiti, ker se zdaj nismo več bali sajastega omela. »Pa, če je res, kar nam je pravil stric Tomaž? Če se ni šalil in če se ni norčeval iz nas?«

Pa je bila res čudna tista zgodba. No, kar poslušajte, pa se bo zdela tudi nam čudna. Šel je bil striček Tomaž Podkoren; dimnike je bil šel ometat; dimnike, ki so bili polni črnih saj. Ves dan je bil tam gori Podkorenom in se je vračal šele zvečer proti domu. Vesel je bil striček Tomaž. Saj si je bil prislužil lepih denarcev tam gori. Kar žvižgal je in prepeval, ko je stopal po klancu proti domači vasi. Zmrzli sneg je škripal pod njegovimi nogami, a strička Tomaža ni prav nič zeblo, ker je bil vesel in dobre volje.

Kraj ledine, ravno tik ceste smo bili mi včeraj napravili krasnega sneženega moža. Debel je bil sne-

žen mož in je imel hudobne in mrke oči. Zagledal ga je dimnikar Tomaž. ustavil se je kraj njega, pa se je zasmeljal v svoji židani volji. — »Ohté!« se je zasmeljal Tomaž in je tlesknil z rokami. »Poglejte ga beluha! Kako grdo se drži in nobene ne bevskne, ko gre mimo njega stric Tomaž. Ohté, ohté!«

Tedaj pa je odprl sneženi mož usta. S svojo palico je zapretil, pa je izpregovoril z votlim glasom: »Ovbe, ovbe! Poglejte ga črnuha! Kako se šopiri in kaže zobe! Pa misli, da se ga kdo boji. Pa še psiček ne zacvili na vasi, če ga zagleda. O, ti domišljjavost prismojena! Kar lepo pojdi domov, črnuh ti grdi! Tako ti povem — ovbe, ovbe!«

I, seveda — prestrašil se je striček Tomaž v prvem hipu, ko je slišal možiceve besede. Toda takoj ga je zgrabila jezica, ker je spoznal, da ga hoče beluh zmerjati in psovati po krivici. Moško se je postavil pred možica. Zasukal je omelo na hrbtu, pa je rekel: »Ohté, ohté! Kaj gobezdaš, ti klada snežena? Mar misliš, da si sama modrost, ker si ves bel? A povem ti, beluh, da si bedak, ker ne znaš govoriti modre človeške besede. Stojiš, stojiš tu sredi snega in zijaš tjavendan. Zijaš zato, ker si bedak. Ohté, ohté!«

»Ovbe, ovbe!« je odvrnil sneženi mož. »Ti si bedak, ti, ker si domišljuješ, da si pameten in prebrisan. A jaz ti rečem, da si bedak ti, črnuh! — Vse, kar je lepega in pametnega, je belo, kakor sem bel jaz. Ali si že videl črn dan na svetu? Ha, črnuh? In vendar je beli dan najlepša reč na svetu ...«

»Ohté, beli dan!« ga prekine stric Tomaž. »Kaj imaš ves dan? Skrbi, delo in muke. A ponoči človek lepo počiva in spi. A noč je črna, kakor sem črn jaz. Pa mi reci, beluh, če ni noč lepša nego dan! Pa mi reci, da noč ni črna!«

Pa se je res zjezil striček Tomaž. Pa tudi sneženi možic se je razhudil. Stric Tomaž je vpil: »Povej mi, beluh, če noč ni črna! Ohté, ohté — le povej!« — A sneženi mož je momljal in godrnjal, da se je kar tresel: »O, le povej, črnuh, če dan ni bel! Ovbe, ovbe — le zini!« — In vpila sta vseprek, in vsak je trdil svojo. — »Noč je črna!« je kričal striček Tomaž in je zgrabil možica za nos s svojo sajasto roko. »Ali mi ne poveš takoj, da je noč črna, ti beluh? — A sneženi mož ga je zgrabl z obema rokama okrog života in ga je mikastil. »Dan je bel, ti pravim, črnuh! Dan je bel, in rebra ti polomim, če mi rečeš, da je črn.«

In mikastila sta se, da je pokalo. Konec vsega prepira pa je bil ta, da je imel sneženi mož ves črn nos, a dimnikar vse polno belih marog na svoji črni obleki. In konec mikastenja je bil ta, da je priznal striček Tomaž, da je dan res bel in ne črn, in da je izjavil sneženi mož, da noč ni bela, ampak črna. Potem sta se ločila in si podala še celo roke. Rekel je striček Tomaž: »Ohté, pa brez zamere, beluh!« — In rekel je sneženi mož: »Ovbe, pa brez zamere, črnuh!« — Pa je bilo konec besedičenja, prerekanja in mikastenja.

Tako je končal dimnikar Tomaž svojo čudno zgodbo. Trikrat se je namuznil, pa je pristavil: »Tako se navadno kregajo ljudje med sabo. Ves kreg ni več vreden kakor moje prepiranje s sneženim možem. Črno je črno, vam povem, otroci, a belo je belo. Pa kdo bi se prepiral in trdil, da to ni res? Ha, vas vprašam, otroci?« — In striček Tomaž se je smejal; smejal se je raditega, ker smo ga gledali debelo in nismo verjeli njegovi zgodbi. —

Komaj je pa izginil striček Tomaž za ovinkom, smo hiteli iz sobe; naravnost do ledine smo tekli, kjer

je stal še vedno sneženi mož. Stopili smo pred njega in smo ga gledali radovedno. Res — nos je imel ves črn in sajast, kajti striček Tomaž je bil dobro zgrabil za tisti nos. Zasmejali smo se in se nismo nič bali, pa naj si nas je sneženi mož gledal še tako grdo.

»Oj, noč je črna, a dan je bel, ti beluh!« smo vpili in smo dregali možica. A možic se ni ganil. Saj je bil stlačen samo iz snega, in življenja ni bilo v njem. In tedaj smo uvideli, da nas je striček Tomaž le potegnil, potegnil za nos, kakor je potegnil za nos sneženega moža...

J. E. Bogomil:

Kadar s snegom pometa...

»V^{ižžžžž!}« žvižga burja okrog oglov. Snega je ravno toliko drobnega, da ga lahko nabira in raznaša po ljubem svetu, kakor sama hoče. Take dni se ni dobro pokazati izpod strehe. Zapeče te v nos in ušesa, kakor bi te prijel s kleščami. Burja nič ne vpraša, kako sme pozdravljati. Prime te v obraz ali za vrat, v desno ali v levo uho in te pozdravi z ledeno-mrzlo sapo in s suhim snegom. Boš! Hvala lepa za tako ljubeznivost!

Kdor je pameten, ne sili izpod strehe. Seveda, tisti sitni Anžinov Rudelj je že tako neumen, da misli: mora biti vsak dan lepo, če le malo solnce posije. In sili in sili ven, sitnež, iz hiše in ne odjenja, češ, saj je tako lepo zunaj! Solnčece sijčka in veterček pojčka...

»Pa pojdi no, da boš videl, kako je zunaj lepo. Saj boš rad prišel nazaj. In še kmalu!«